

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 03.06.2019 по 07.06.2019

2019/20

Дата прийняття:	04/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	04/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.
Назва:	<u>CASE OF MORENO DIAZ PEÑA AND OTHERS v. PORTUGAL</u> Application no. 44262/10 <i>Щодо справедливої сатисфакції</i>
Зміст:	Заявниками у цій справі були шестеро громадян Іспанії, які успадкували землю (загальною площею 24 375 кв. м) в муніципалітеті ¹ Оейраш. Справа стосувалася суми компенсації, присудженої після провадження у справі щодо експропріації цієї землі, тривалості провадження та відсутності ефективного національного засобу правового захисту. У рішенні по суті від 4 червня 2015 року Суд визнав, що тривалість провадження в національних судах при вирішенні спору заявників щодо питання розміру компенсації за експропріацію, відсутності засобу правового захисту, за допомогою якого можна було б отримати відшкодування за надмірну тривалість провадження у зазначених судах, призвело до порушення статей 6 і 13 Конвенції. Суд, крім того, зауважив, що заявники зазнали втручання у своє право на мирне володіння майном відповідно до статті 1 Першого протоколу до Конвенції. Також Суд вказав, що питання про застосування статті 41 Конвенції (щодо справедливої сатисфакції) не було готове до судового розгляду, і переніс його розгляд.
Констатоване порушення (стаття):	Суд у рішенні постановив, що держава-відповідач має сплатити заявникам спільно сатисфакцію в розмірі 4 000 000 євро за завдану майнову шкоду, 21 000 євро відшкодування моральної шкоди та 400 000 євро відшкодування судових витрат.
Дата прийняття:	04/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	04/06/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF ZAJKESKOVIĆ v. SERBIA</u> Application no. 34630/11

¹ Адміністративно-територіальна одиниця в Португалії.

Зміст:	<p>30 березня 1992 року заявник подав до суду позов до третіх осіб з питань виконання контракту. 19 червня 1997 року суд першої інстанції прийняв до розгляду позов заявника. 30 жовтня 1997 року апеляційний суд скасував рішення про судові витрати, повернув рішення в цій частині на розгляд до суду першої інстанції для повторного розгляду і залишив у силі останнє рішення суду першої інстанції. Суд першої інстанції згодом виніс три рішення щодо судових витрат 23 липня 1998 року, 19 лютого 1999 року та 3 березня 2000 року. Усі ці рішення були скасовані апеляційним судом. 5 лютого 2013 року суд першої інстанції ухвалив четверте рішення з питання судових витрат, яким присудив заявниці приблизно 2000 євро.</p> <p>Згідно з інформацією у справі, провадження перебуває на розгляді в суді апеляційної інстанції. 13 березня 2013 року Конституційний Суд визнав порушення права заявника на слухання протягом розумного строку і присудив йому 300 євро як відшкодування моральної шкоди, завданої у зв'язку з цим. Крім того, Конституційний суд зобов'язав суд прискорити розгляд провадження у справі заявника.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд упродовж розумного строку).
Дата прийняття:	04/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	<p>04/09/2019 (Палата)</p> <p>Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
Назва:	<p><u>CASE OF MEHMET ALİ AYHAN AND OTHERS v. TURKEY</u> Application no.4536/06, 53282/07</p>
Зміст:	<p>Події у справі мали місце тоді, коли п'ятеро заявників відбували покарання у місцях позбавлення волі в м. Едірне. Заявники скаржилися на те, що їм чинили перешкоди у зверненні до Суду. У вересні 2005 року адвокат заявників, пан Т., надіслав їм лист зі зразками форм, необхідних для подання скарги до Страсбурзького суду стосовно прийнятого раніше рішення дисциплінарної комісії в'язниці перехопити лист, надісланий заявникам асоціацією D.D, на підставі того, що його зміст включав пропаганду підтримки іншої незаконної організації. В адміністрації в'язниці викликав підозру лист пана Т., через що його було надіслано до Виконавчого суду м. Едірне. Цей суд вирішив, що прохання про заповнення бланків не підпадало під дозволена професійну діяльність адвоката і являло собою спробу ініціювати судовий розгляд. Лист не був переданий заявникам.</p>

	<p>Трое із заявників подали заперечення, яке суд присяжних в м. Едірне відхилив. Пан Т. надіслав листа до Комітету Міністрів Ради Європи зі скаргами на відмову влади передати його лист своїм клієнтам як на перешкоду у зверненні до Суду. Секретар Суду відповів пану Т., що вбачає в його листі лише вказівку на намір заявників подати заяву і що пан Т. має подати від імені заявників заповнену форму заяви, яку подано 19 жовтня 2006 року.</p> <p>18 квітня 2007 року пан Т. надіслав заявникам копії підтвердження Судом отримання його заяви, а також зразків форм, заповнення яких необхідно завершити. Адміністрація в'язниці знову направила лист до Виконавчого суду, який на тих же підставах, що й раніше, відмовився передати його заявникам.</p> <p>Двоє із заявників подали заперечення, яке було відхилено судом присяжних м. Едірне. У листопаді 2007 року пан Т. подав до Суду ще одну скаргу щодо цього провадження. Заявники зрештою надали заповнені форми у 2010 році. Посилаючись, зокрема, на статтю 34 (право індивідуального клопотання), вони скаржилися на перешкоди щодо подання заяви до Суду.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 34 Конвенції (право на звернення до ЄСПЛ)</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>04/06/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>04/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF KOSAITĖ - ČYPIENĖ AND OTHERS v. LITHUANIA</u> Application no. 69489/12</p>
<p>Зміст:</p>	<p>У 2012 році три заявниці звернулися до місцевих лікарень з проханням надати їм медичну допомогу під час пологів у домашніх умовах. Однак лікарні відмовилися, оскільки надання такої допомоги заборонено відповідно до вітчизняних вимог законодавства, а саме Медичних вимог MN 40: 2006. Тоді заявниці попросили Міністерство охорони здоров'я внести зміни до законодавства, щоб дозволити медичному персоналу надавати допомогу при пологах у домашніх умовах. Представник міністерства відповів, що такі зміни вносити до законодавства не планується, так само як і запроваджувати нові норми, які б регулювали послуги акушерства в домашніх умовах. Зауважив, що народження в пологовому відділенні – найбезпечніший варіант і що заявниці могли оглянути палати й знайти ту, яка</p>

	<p>найбільше відповідала б їхнім потребам. Одна із заявниць без успіху оскаржила відповідь міністерства в адміністративних судах. Зрештою, у 2012 році Вищий адміністративний суд відхилив її аргументи про те, що відсутність правового врегулювання медичної допомоги при пологах у домашніх умовах порушувала її право на приватність. Навпаки, внутрішнє законодавство гарантувало їй право вибору найбільш прийняттого медичного закладу й можливість висловлювати свої побажання щодо конфіденційності, і в будь-якому випадку право на приватність не може становити вищої цінності, ніж здоров'я матері і дитини. Посилаючись на статтю 8 (право на повагу до приватного життя) Конвенції, заявниці скаржилися на те, що литовське законодавство не дозволяло медичним працівникам надавати допомогу при пологах у домашніх умовах.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення пункту статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).
Дата прийняття:	04/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	04/06/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF MUKHTAROVA AND OTHERS v. RUSSIA</u> (Application no. 13916/12)
Зміст:	Заявники у справі – п'ятеро російських громадян, близьких родичів Ш. Мухтарова та З. Умарова, яких 1 листопада 2003 року група озброєних військовослужбовців затримала на околиці села, що розташоване в Інгушетії. За фактом викрадення Ш. Мухтарова та З. Умарова прокуратура Сунженського району в Інгушетії 18 листопада 2003 року порушила кримінальну справу за статтею 126 Кримінального кодексу Російської Федерації (викрадення людини). На час розгляду справи Судом розслідування національними правоохоронними органами ще тривало. Місцезнаходження зазначених осіб невідоме з моменту викрадення. Заявники у справі, зокрема, скаржилися на викрадення державними агентами в Інгушетії у листопаді 2003 року їхніх родичів і на неефективність розслідування вчиненого злочину державними органами влади.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у матеріально-правовому аспекті щодо Ш. Мухтарова; порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у процесуально-правовому аспекті, а саме: неналежне проведення розслідування

	<p>викрадення Ш. Мухтарова; порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) щодо спричинення психологічного розладу першому та другому заявникам; порушення статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) щодо незаконного затримання Ш. Мухтарова; порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб юридичного захисту) у поєднанні зі статтею 2 (право на життя) та статтею 3 Конвенції (заборона катування) стосовно першого та другого заявників.</p>
Дата прийняття:	04/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	04/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF ROLA v. SLOVENIA</u> <i>(Applications no. 12096/14 та 39335/16)</i>
Зміст:	<p>Заявник, Ш. Рола, громадянин Словенії, стверджував, що у зв'язку зі скасуванням ліцензії про право на здійснення діяльності ліквідатора на будь-якій стадії провадження у справі про банкрутство, яка була видана безстроково, були порушені його права, передбачені статтею 7 Конвенції, статтею 1 Першого протоколу та статтею 4 Поточного № 7 до Конвенції.</p> <p>3 червня 2010 року заявника було визнано винним у здійсненні насильницьких дій за двома епізодами злочинної діяльності у 2003 та 2004 роках, за вчинення яких законом передбачено державне переслідування; відповідно до положень Кримінального кодексу, чинного на час розгляду справи, його було притягнуто до кримінальної відповідальності та призначено покарання у виді позбавлення волі умовно. 17 червня 2011 року рішення набуло статусу остаточного.</p> <p>9 квітня 2004 року, керуючись положеннями чинного Закону про банкрутство, заявникові було надано ліцензію і внесено до реєстру ліквідаторів, який формує Міністерство юстиції. Положення Закону про банкрутство на момент видачі заявникові ліцензії встановлювали процедуру надання та анулювання ліцензії.</p> <p>1 жовтня 2008 року новий Закон про фінансові операції набув чинності, у зв'язку із чим Закон про банкрутство втратив чинність. 21 червня 2011 року місцевим судом було повідомлено Міністра юстиції про притягнення заявника до кримінальної відповідальності та набрання статусу остаточного вироку у справі. 27 червня 2011 році</p>

	<p>Міністром юстиції Словенії було анульовано ліцензію. У подальшому заявника було виключено із реєстру ліквідаторів без подальшого права бути призначеним ліквідатором на будь-якій стадії провадження у справі про банкрутство. Він подав адміністративні позови до національних судів, оскаржуючи ухвалене рішення Міністра юстиції. Заявник стверджував, що на час отримання ліцензії у 2004 році законом не було встановлено порядок анулювання ліцензії та виключення із реєстру ліквідаторів осіб, що вчинили кримінальний злочин; процедура анулювання його ліцензії ґрунтувалася на законодавстві, що набрало чинності з 2008 року.</p> <p>7 листопада 2012 року суд адміністративної юрисдикції не задовольнив позовні вимоги заявника.</p> <p>13 лютого 2013 року подану заявником касаційну скаргу Верховний Суд визнав неприйнятною.</p> <p>14 грудня 2015 року Конституційний Суд ухвалив рішення про відхилення конституційної скарги заявника як неприйнятної.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>04/06/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>04/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF SIGURÐUR EINARSSON AND OTHERS v. ICELAND <i>(Application no. 39757/15)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявники у справі, четверо громадян Ісландії, стверджували, що під час проведення кримінального провадження, порушеного проти них, їм було відмовлено у повному доступі до матеріалів справи щодо їх обвинувачення; скаржилися, зокрема, на недотримання процедури виклику свідків; упередженість Верховного Суду у зв'язку із зайняттям посади у банку членами сім'ї одного із членів суддівського корпусу Верховного Суду. На обґрунтування таких тверджень вони посилалися на пункти 1 і 3 (b) і (d) статті 6 Конвенції. Крім того, заявники скаржилися на перехоплення та запис розмов між ними та їхніми адвокатами, у незаконний спосіб. Отже, заявники обґрунтували втручання у право на повагу до приватного і сімейного життя, зокрема кореспонденції, гарантованого статтею 8 Конвенції.</p> <p>Перший заявник у справі був головою банку (одного із найбільших банків в Ісландії, що у результаті фінансової кризи 2008 року</p>

	<p>припинив свою діяльність), другий заявник був головним виконавчим директором, третій – мажоритарним власником компанії, яка непрямо володіла іншою компанією, яка була найбільшим акціонером банку, а четвертий заявник був виконавчим директором філії банку у Люксембурзі. У вересні 2008 року правлінням банку було проголошено, що компанія, якою непрямо володіє Шейх, член королівської сім'ї Катару, придбала 5,01% акцій. За результатами проведеного розслідування кошти на закупівлю були надані у вигляді позики безпосередньо банком. Жоден з кредитів не мав необхідного схвалення кредитним комітетом банку, і для їх надання не було передбачено жодної процедури.</p> <p>Органом фінансового нагляду було подано скаргу до Уповноваженого прокурора, призначеного для розслідування ймовірних злочинів, що пов'язані із фінансовою кризою 2008 року, в тому числі і банківського сектора в Ісландії. У лютому 2012 року Уповноважений прокурор проголосив обвинувальний висновок проти заявників. Після розгляду справи у районному суді та Верховному суді, який закінчився у лютому 2015 року, третього заявника було визнано винним у вжитті незаконних заходів впливу на ринкову ситуацію, інші ж були засуджені за таке ж правопорушення та за зловживання довірою. Троє заявників подали клопотання про відкриття провадження у справі за нововиявленими обставинами, але у січні 2016 року Комітет з перегляду судових справ їм відмовив.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) (у зв'язку із відсутністю безсторонності суду); відсутність порушення пунктів 1 і 3 (b) статті 6 Конвенції щодо стверджуваної відмови у доступі до інформації; відсутність порушення пунктів 1 і 3 (d) статті 6 Конвенції щодо стверджуваної відмови викликати свідків.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>04/06/4019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>04/06/2019 (Палата)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF GRECH AND OTHERS v. MALTA (Application no. 62978/15)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявники у справі, громадяни Мальти, на праві спільної власності володіли нерухомим майном, розташованим у центрі м. Моста, що складалося із об'єкта А та прилеглого об'єкта нерухомості В. Майно було отримано заявниками у порядку спадкування та дарування у період з 1991 по 2011 роки. У 1923 році родичі заявників уклали договір оренди із Асоціацією клубу Ніколо Ізоурда із встановленим</p>

	<p>розміром орендної плати (двадцять фунтів стерлінгів щорічно). У 1947 році розмір плати було збільшено. У 1970 році один із родичів заявників Л. Г. подав заяву до Комітету з питань оренди від імені усіх власників про підвищення розміру орендної плати.</p> <p>15 грудня 1970 року заявлені вимоги було задоволено – розмір орендної плати збільшено до 60 фунтів стерлінгів із сплатою орендної плати за 6 місяців авансом. 14 серпня 1978 року родичі заявників уклали новий договір оренди із Клубом, а саме на оренду об'єкта А та частини об'єкта В, узгодивши розмір орендної плати та умови договору.</p> <p>Л. Г. надав пояснення перед судом, що суми, встановлені до сплати і фактично сплачені, не відповідали умовам укладеного договору. У цій справі суд дійшов обґрунтованого висновку, що у невизначену дату заявники та Клуб в усному порядку домовилися про збільшення розміру орендної плати, оскільки Клуб просив використовувати додаткову частину об'єкта В. Протягом 1980–1983 років Л. Г. висунув вимоги до орендаря щодо нецільового використання об'єктів оренди. У 2004 та 2005 роках Клуб звернувся до орендодавця щодо внесення змін до договору і збільшення орендованої ним площі і з вимогою придбати частину майна, яке використовувалося як місце проживання Клубу; заявники відмовили у задоволенні таких вимог. Після проведеної оцінки об'єкта оренди архітектором від 8 серпня 2009 року заявники та їхні родичі подали заяву до суду, обґрунтовуючи також і положеннями національного законодавства свої вимоги щодо усунення перешкоджання їм у збільшенні орендної плати з урахуванням ринкової вартості орендованого майна, заявляли про порушення їх права на мирне володіння майном.</p> <p>15 липня 2015 року позовні вимоги заявників було задоволено; Суд дійшов висновку про порушення прав, гарантованих статтею 1 Першого протоколу до Конвенції та присудив виплатити компенсацію. 26 червня 2015 року Конституційний суд задовольнив скаргу Генерального прокурора і скасував рішення від 15 липня 2015 року. Заявники у заяві до ЄСПЛ скаржилися на постійне втручання у мирне володіння майном всупереч гарантованому праву на захист права власності, що передбачено положенням статті 1 Першого Протоколу до Конвенції.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).</p>

Дата прийняття:	04/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	04/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF YILMAZ v. TURKEY <i>(Application no. 36607/06)</i>
Зміст:	<p>Заявник, вчитель з релігієзнавства, який працював на державній освітній службі, у 2000 році склав конкурсний екзамен для призначення на посаду викладача з цієї дисципліни за кордоном. У подальшому його було запрошено на підготовчі курси. Однак Міністерство освіти відмовило заявникові у призначенні на посаду за кордоном.</p> <p>1 листопада 2000 року заявник звернувся до державного органу із клопотанням про роз'яснення йому причини такої відмови.</p> <p>17 листопада 2000 року його було повідомлено про невідповідність його кандидатури вимогам, викладеним у постанові щодо прийнятності кандидатів для працевлаштування за кордоном.</p> <p>5 січня 2001 року заявник подав позовну заяву до адміністративного суду про оскарження ухваленого рішення Міністерства освіти, припинення його виконання та про подальше скасування. Позовні вимоги заявника було обґрунтовано незаконністю ухвалення такого рішення органом державної влади.</p> <p>Міністерством освіти у відзиві на позовну заяву було зазначено, що заявникові було відмовлено, ураховуючи особливості його приватного і сімейного життя, зокрема: у 1987 році його було заарештовано і звільнено за участь у заходах, що порушили громадський порядок у державі; запрошених гостей він ніби як розміщував у різних кімнатах за гендерною ознакою; його дружина дотримувалася принципів ісламського дрес-коду, у повсякденному житті носила паранджу.</p> <p>27 лютого 2001 року суд адміністративної юрисдикції відхилив клопотання заявника про зупинення виконання рішення державного органу. У вересні 2001 року суд ухвалив рішення про відмову у задоволенні позовних вимог, яке у подальшому було оскаржено в апеляційному порядку.</p> <p>13 травня 2005 року Вищий адміністративний суд залишив без змін рішення суду першої інстанції.</p>

Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд), оскільки загальна тривалість розгляду справи у порядку адміністративного провадження була надмірною; порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/06/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF MIDEO v. ITALY (Application no. 19169/02)
Зміст:	<p>Заявник у цій справі на праві приватної власності володів земельною ділянкою в муніципалітеті Кастельпагано (провінція Беневенто). 6 вересня 1989 року гірське співтовариство (comunità montana) Беневенто схвалило проект будівництва дороги. 28 жовтня 1989 року будівельна компанія зайняла земельну ділянку для подальшого будівництва за згодою заявника. 10 травня 1990 року гірське співтовариство своїм наказом зобов'язало невідкладно експропріювати земельну ділянку заявника площею 4 050 кв. м, яку у червні 1990 року вже офіційно зайняло. 27 березня 1992 року заявник звернувся до цивільного суду Беневенто із позовом про незаконність прийнятого наказу. Він стверджував, що захоплення земельної ділянки розпочалася до дати видачі наказу, будівельні роботи були завершені без формальної експропріації землі та виплати компенсації. Цивільний суд Беневенто у процесі розгляду справи з власної ініціативи звернувся до експертної установи із вимогою про надання експертного висновку, відповідно до якого встановлено, що заявник був власником земельної ділянки сільськогосподарського призначення, з яких 8240 кв. м було експропріювано, а вартість землі на момент завершення оцінки складала 10 000 італійських лір за квадратний метр. 27 червня 1995 року заявникові було вручено наказ про експропріацію разом із пропозицією про компенсацію у розмірі 11 444 000 італійських лір. У подальшому заявником було оскаржено законність прийняття наказу в апеляційному порядку. Суд апеляційної інстанції у рішенні від 5 липня 1996 року було зупинено провадження до ухвалення рішення судом першої інстанції. У рішенні суду першої інстанції від 12 вересня 2002 року встановлено, що заявника незаконно було позбавлено права власності на майно; урахувуючи принцип непрямой експропріації (occupazione acquisitiva),</p>

	<p>позбавлення призвело до неможливості відновлення стану земельної ділянки, який існував до порушення прав заявника. Суд зобов'язав гірське співтовариство виплатити заявникові суму у розмірі 42 744,56 євро, що відповідає ринковій вартості експропрійованої землі разом із нарахованими відсотками. 26 лютого 2003 року гірське співтовариство подало апеляційну скаргу на рішення суду до апеляційного суду Неаполя. 8 листопада 2006 року було прийнято рішення про неприйнятність такої скарги. 17 квітня 2002 року за змістом положень Закону № 89 від 24 березня 2001 року ("Закон Пінто") заявник подав апеляційну скаргу до Апеляційного суду м. Рима щодо виплати компенсації у розмірі 18 550 євро відшкодування моральної та матеріальної шкоди у зв'язку з надмірною тривалістю провадження у суді першої інстанції. Рішенням суду від 24 січня 2003 року заявникові присуджено 600 євро як відшкодування моральної шкоди.</p>
Констатоване порушення (стаття):	порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції та пункту 1 статті 6 Конвенції.
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/06/2019 (Палата)
Назва:	<u>CASE OF TYRKA v. POLAND</u> (Application no. 37734/14)
Зміст:	<p>29 січня 2010 року Рада соціального забезпечення Щецина відхилила подане заявницею клопотання про нарахування пенсії у зв'язку із втратою працездатності. Рішення Ради ґрунтувалося на медичному висновку, яким була встановлена працездатність особи. Заявницею було оскаржено рішення державного органу у судовому порядку.</p> <p>8 квітня 2010 року Щецинський обласний суд ухвалив процесуальне рішення про призначення фахівців із неврології, ортопедії та психіатрії і про проведення підготовки медичного обстеження та висновку про стан здоров'я заявниці. Результати експертних досліджень були подані до суду 12 липня 2010 року, за змістом яких була встановлена працездатність заявниці.</p> <p>16 липня 2010 року суд відмовив заявниці у задоволенні клопотання про призначення адвоката із надання безоплатної правової допомоги. Інтереси заявниці представляв її чоловік.</p>

	<p>Під час судового засідання від 3 серпня 2010 року представник заявниці висловив зауваження щодо медичних висновків та подано клопотання про відвід судді, долучений до матеріалів справи. З матеріалів убачається, що деякі заяви представника заявниці містили образливі твердження, що, на думку суду, було проявом неповаги до нього.</p> <p>Протягом квітня–липня 2011 року було підготовлено додатковий медичний висновок, який за змістом не відрізнявся від першого.</p> <p>19 жовтня 2011 року представнику заявниці було пред'явлено звинувачення у неповазі до суду, у результаті чого було призначено покарання і зобов'язано сплатити 5 000 польських злотих. Апеляційну скаргу на рішення суду було відхилено судом апеляційної інстанції як неприйнятну. У подальшому рішенням апеляційного суду від 28 листопада 2011 року було скасовано рішення суду першої інстанції у зв'язку із недоведеністю факту неповаги до суду.</p> <p>Ураховуючи обставини справи, заявниця неодноразово відмовлялася проходити медичне обстеження, а остаточні висновки було підготовлено 31 серпня 2017 року. Заявниця у судовому процесі повторно і неодноразово заявляла клопотання про призначення адвоката.</p> <p>25 квітня 2018 року таке клопотання було задоволено з метою подання нею касаційної скарги до Верховного Суду; 17 серпня 2018 року скаргу було направлено до суду.</p> <p>Провадження у цій справі триває.</p> <p>Заявниця, керуючись положеннями Акта від 17 червня 2004 року (ustawa o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki), подала декілька заяв про порушення права на справедливий розгляд справи в допустимі строки. 4 січня 2013 року, 17 лютого 2014 року та 29 червня 2015 року відповідно Апеляційний суд у Щецині відхилив її скарги. Суд, посилаючись на принципи Конвенції, вважав, що, враховуючи складність справи, тривалість провадження не була надмірною. Заявниця подала апеляційну скаргу на рішення суду від 17 лютого 2014 року, яка була відхилена судом. Подані заявницею й інші скарги до суду не було прийнято до розгляду.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд – розгляд справи упродовж розумного строку).</p>

Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/06/2019 (Палата)
Назва:	CASE OF ZIBERI v. NORTH MACEDONIA <i>(Applications no. 2166/15)</i>
Зміст:	<p>Відповідно до обставин цієї справи 7 травня 2005 року особа, тримаючи в руках пістолет, зупинила автомобіль, яким керував Ф. Н., і вистрілила декілька разів у його напрямку, внаслідок чого Ф. Н. помер на місці, а Дж. Т., громадянин Албанії, що знаходився на пасажирському сидінні, був поранений. Дж. Т. був доставлений до лікарні, де працівники правоохоронних органів провели допит. Також було проведено огляд місця події.</p> <p>8 травня 2005 року працівники поліції показали Дж. Т. фотографії потенційних підозрюваних, серед яких він встановив особу (заявника у цій справі), підозрювану у вчиненні обстрілу.</p> <p>У подальшому працівники правоохоронних органів провели обшук у будинку заявника та виявили пістолет; разом з тим заявника було заарештовано, у результаті проведеної слідчої дії – пред'явлення для впізнання – Дж. Т. впізнав у заявникові особу, що вчинила злочин.</p> <p>11 травня 2005 року Дж. Т. допитав слідчий суддя і прокурор.</p> <p>6 липня 2005 року заявникові було пред'явлено обвинувачення у вчиненні вбивства і замаху на вбивство у суді першої інстанції Скоп'є. Прокуратура заявила про статус Дж. Т. як свідка у процесі.</p> <p>30 вересня 2005 року суд першої інстанції звернувся до Міністерства юстиції із клопотанням про виклик Дж. Т. через дипломатичну службу, оскільки він повернувся до Албанії.</p> <p>Під час розгляду справи судом 22 листопада 2005 року заявник, у стані повної дезорієнтації, заперечував вбивство. Психіатр – судовий експерт, який брав участь у розгляді справи судом, пояснив, що така поведінка особи свідчила про зниження його розумової активності. Враховуючи стан здоров'я заявника, експерт висловив певні сумніви щодо його причетності до вчинення злочину.</p> <p>29 січня 2008 року суд першої інстанції, враховуючи численні запити через Міністерство до дипломатичної служби і належне повідомлення Дж. Т. про виклик до суду, без його участі під час судового засідання заслухав показання Дж. Т. та визнав їх доказами.</p> <p>До матеріалів справи було долучено заперечення адвоката заявника, якими обґрунтовано порушення статті 351 Закону про кримінальне судочинство, за змістом положень якого суд першої інстанції повинен був забезпечити захист можливістю його перехресного допиту. Отже,</p>

	<p>на думку адвоката заявника, рішення суду не може ґрунтуватися на таких свідченнях. 7 лютого 2008 року суд першої інстанції проголосив виправдувальний вирок у зв'язку із недоведеністю вини заявника. Суд апеляційної інстанції скасував рішення суду першої інстанції, зважаючи на відсутність належних і допустимих доказів.</p> <p>У подальшому рішенням суду першої інстанції від 24 жовтня 2013 року, залишеним без змін рішенням суду апеляційної інстанції, заявника було притягнуто до кримінальної відповідальності та зобов'язано пройти обов'язкове психіатричне лікування.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пунктів 1 і 3 (d) статті 6 Конвенції в аспекті права заявника на захист через неможливість допитати свідка.
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	(Палата) 06/06/2019
Назва:	<u>CASE OF ASP PP DOOEL v. NORTH MACEDONIA</u> (Application no. 66313/14)
Зміст:	<p>30 листопада 2004 року між заявником – компанією, що зареєстрована у м. Охрид, та Міністерством фінансів Південної Македонії було укладено договір про видачу інвестиційного кредиту, вираженого в еквіваленті національної валюти, з виплатами у валюті євро. Пунктом 11 укладеного договору всі прострочені платежі мали обліковуватися у євро, а також було передбачено виплату статутної ставки відсотка.</p> <p>4 вересня 2012 року судовий виконавець видав наказ про примусове виконання умов договору. Протест заявника та подальше оскарження рішення про примусове виконання були відхилені судами першої та апеляційної інстанцій.</p> <p>17 травня 2013 року заявник подав цивільний позов до суду про скасування пункту 11 договору, оскільки відповідно до національного законодавства відсотки за погашення кредитів в іноземній валюті повинні нараховуватися із урахуванням внутрішньої ставки цієї іноземної валюти, тобто без включення встановленої законом процентної ставки. Заявник на підтвердження позиції посилався на усталену практику Верховного суду Південної Македонії. Таке посилення заявника не було взято до уваги судами першої та апеляційної інстанцій, які у рішеннях від 7 жовтня та 13 січня 2014 року відповідно дійшли обґрунтованого висновку, що позика була затверджена в договорі у національній валюті, таким чином,</p>

	<p>застосовувалася процентна ставка за прострочений платіж. Рішення суду апеляційної інстанції не було оскаржено, а отже, набуло статусу остаточного 31 березня 2014 року. 27 травня 2015 року було порушено провадження у справі про банкрутство заявника.</p> <p>Заявник скаржився на те, що національні суди відхилили його клопотання про врахування усталеної судової практики при розгляді його справи національними судами, не обґрунтовуючи підстави відходу від правової позиції. У результаті ухвалених рішень заявника було зобов'язано застосувати більш високу процентну ставку для погашення кредиту.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статі 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/09/2019 (Палата)
Назва:	CASE OF PAUNOSKI v. NORTH MACEDONIA (Application no. 18669/08)
Зміст:	<p>Кримінальну справу було порушено проти заявника, який обіймав посаду Міністра оборони у період з липня 2000 року по травень 2001 року, та трьох інших обвинувачених (Особа_1, Особа_2, Особа_3).</p> <p>Заявник і Особа_1 були засуджені за зловживання службовим становищем у зв'язку із укладенням двох договорів про закупівлю продовольчих товарів і будівельних послуг у грудні 2000 року між Міністерством оборони та Компанією, які перебували у власності на той час у Особи_4 та його дружини, а також у Особи_5. У лютому 2001 року компанію купила Особа_2 та Особа_3 (родичі заявника). Останній контракт стосувався будівництва армійського житла на території військової бази у м. Скоп'є. Навесні 2001 року у державі почався збройний конфлікт.</p> <p>У невизначену дату 2001 року слідчий суддя суду першої інстанції порушив провадження щодо заявника та трьох інших осіб. У подальшому було допитано декількох свідків і досліджено дані бухгалтерського звіту.</p> <p>У червні 2001 року слідчий суддя допитав представника Міністерства оборони та заявника, який спростував усі обвинувачення проти нього. 26 жовтня 2001 року слідчий суддя заслухав показання Особи_4 у присутності прокурора. Він спростував факт наявності</p>

зав'язків із заявником і пояснив, що Особою_3 було ініційовано подати заявку на укладення договору на закупівлю. 23 листопада 2001 року прокурор подав до суду першої інстанції обвинувальний висновок проти чотирьох обвинувачених осіб. Заявника і Особу_1 було звинувачено у зловживанні службовим становищем; Особу_2 та Особу_3 – у підбурюванні до вчинення злочину. Заявникові також було пред'явлено обвинувачення у дорученні Особі_1 укласти два договори про державні закупівлі від імені Міністерства з компанією в порядку, передбаченому Законом про державні закупівлі. 11 березня 2002 року колегія суддів суду першої інстанції підтвердила обвинувальний висновок слідчого судді про належне відхилення заперечень підсудних як необґрунтованих.

Особою_1, Особою_2 та Особою_3 було усно надано пояснення у суді; заявником – на судовому засіданні, що відбулося 13 червня 2003 року, протягом якого було спростовано ним участь в укладенні договору про закупівлю, а також твердження і заяви Особи_1.

Заявник зазначав, що процес закупівель було проведено через адміністрацію Міністерства і за згодою заступника секретаря; що він не був поінформований про деталі окремих контрактів і що контракти були законно укладені. Він наполягав на тому, що не знав, що його родичі є власниками компанії. Особа_1 стверджував, що він повідомив заявника про рішення про державні закупівлі та вчиняв дії за його наказом.

Особа_2 стверджував, що він підписав два контракти згідно із наказом Особи_4. Особа_3 аргументував, що він мав намір виконати всі договірні зобов'язання, але будівництво було зупинено внаслідок розпочатого збройного конфлікту.

3 листопада 2003 року суд першої інстанції визнав осіб винними, окрім Особи_3, провадження у справі проти якого було виокремлено.

2 березня 2004 року зазначене рішення було скасовано рішенням суду апеляційної інстанції у зв'язку із необґрунтованістю доказів у справі.

Під час повторного судового розгляду справи судом першої інстанції було досліджено додаткові матеріали до бухгалтерської звітності та додатковий експертний висновок щодо укладеного контракту на будівництво.

29 грудня 2006 року рішенням суду першої інстанції визнано зазначених осіб винними у вчиненні злочину та зобов'язано відшкодувати заподіяну шкоду. Заявника було засуджено до трьох років і шести місяців позбавлення волі. Ураховуючи фактичні обставини справи суд дійшов висновку про незаконність укладення договорів.

	<p>Заявник подав апеляційні скарги до суду, стверджуючи, зокрема, про незаконність відхилення пояснень і доказів судом першої інстанції. 18 та 19 вересня 2007 року суд апеляційної інстанції у процесі проведення судових слухань відмовив у прийнятті скарг до розгляду. 20 травня 2008 року Верховний Суд розглянув клопотання заявника про перегляд судових рішень, у результаті розгляду яких підтвердив обґрунтованість рішення судів нижчих інстанцій та їхні висновки щодо законності укладених контрактів. Він встановив, зокрема, що погіршення ситуації в галузі безпеки не вплинуло на подібні події. Суд також встановив, що суд першої інстанції визнав у матеріалах справи докази, запропоновані як обвинуваченням, так і захистом, які були необхідні для встановлення відповідних фактів. Відмова визнати подальші докази не порушила права обвинувачених на захист, а також не вплинула на законний і своєчасний розгляд справи судом.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку із надмірною тривалістю кримінального провадження.
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/06/2019 (Палата)
Назва:	CASE OF BELYAYEV AND OTHERS v. UKRAINE <i>(Applicatios nos. 34345/10 and 2 others)</i>
Зміст:	<p>Перший, другий та третій заявники з 2004 року засуджені до довічного позбавлення волі та відбувають покарання у виправних колоніях України. 11 липня 2003 року Верховною Радою України було прийнято Кримінально-виконавчий кодекс України, положення якого передбачають особливості визначення місць відбування покарання у виді довічного позбавлення волі; порядку і умов виконання та відбування покарання у виді довічного позбавлення волі. Разом із тим статті Кодексу не містили розподілу засуджених до довічного позбавлення волі, які відбувають покарання, за статевою ознакою. Також положеннями Кодексу було передбачено особливості відбування покарання у виправних колоніях засудженими до позбавлення волі (стаття 18 залежно від рівня безпеки тримання під вартою; статтею 139 Кодексу визначено особливості відбування покарання у виправних колоніях середнього рівня безпеки. Статтею 10 Кодексу гарантовано право засуджених на особисту безпеку. Листом Державного департаменту України з питань виконання покарань від 27 червня 2007 року другого заявника було</p>

	<p>проінформовано про особливості відбування покарання засудженими у виправних колоніях середнього рівня безпеки та надання їм побачень, також визначено й порядок, умови виконання та відбування покарання у виді довічного позбавлення волі, що регламентовано статтею 151 Кодексу. 21 січня 2010 року було внесено зміни до Кодексу, якими викладено у новій редакції статті 150 та 151 Кодексу, зокрема встановлено особливості розподілу відбування покарання засуджених до довічного позбавлення волі за расовою ознакою. Законом України від 8 квітня 2014 року про внесення змін до Кодексу щодо адаптації статусу засуджених до європейських стандартів знову було внесено зміни до Кодексу, яким статтю 151 було викладено у новій редакції – надання права засудженим до довічного позбавлення волі одержувати один раз на місяць короткострокове побачення та один раз на три місяці тривале побачення з близькими родичами (подружжя, батьки, діти, усиновлювачі, всиновлені, рідні брати і сестри, дід, баба, онуки). Тривалі побачення можуть надаватися і подружжю, яке проживало однією сім'єю, але не перебувало у шлюбі, за умови, що в них є спільні неповнолітні діти. У подальшому внесені до статті 151 Кодексу зміни від 7 вересня 2016 року стосувалися зміни періодичності надання тривалих візитів – кожні два місяці.</p> <p>Заявники у справі стверджували, що зазнали порушення права на повагу до приватного і сімейного життя через неможливість отримати тривалі візити із своїми близькими родичами, членами сімей у 2014 році. Урядом були спростовані заявлені вимоги.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 14 Конвенції (заборона дискримінації) у поєднанні зі статтею 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>06/06/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>06/06/2019 (Палата)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF PRYSHLYAK AND NEKRASOVA v. UKRAINE <i>(Applications nos. 4498/18, 30341/18)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявники скаржилися на надмірну тривалість кримінального провадження та відсутність будь-якого ефективного засобу правового захисту у національному законодавстві. Заявник скаржився на порушення гарантованого статтею 2 Протоколу № 4 до Конвенції права на свободу пересування.</p>

<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Зазначені заяви розкривають порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції, що стосуються надмірно тривалого кримінального провадження.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 6 (право на справедливий суд) та статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту), що стосується надмірної тривалості провадження.</p> <p>Порушення статті 2 Протоколу № 4 до Конвенції (свобода пересування), що стосується надмірної тривалості обмеження пересування.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>06/06/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>06/06/2019 (Палата)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF GARUMOV v. UKRAINE (Application no. 70043/17))</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявник станом на сьогодні утримується у Київському слідчому ізоляторі (СІЗО). 1 червня 2017 року заявника було заарештовано за підозрою у вчиненні злочину (викрадення людей). 2 червня 2017 року Печерський районний суд м. Києва обрав запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. Суд погодився з підставами для тримання заявника під вартою, висунутими слідчим, але не зазначив про це у судовому рішенні. У рішенні лише зазначено, що причини, обґрунтовані слідчим, є достатніми для того, щоб суд міг встановити, що заявник, можливо, намагатиметься ухилитися від правосуддя, перешкоджати розслідуванню та вплинути на інших підозрюваних або свідків у судовому процесі. Рішенням суду апеляційної інстанції від 3 серпня 2017 року рішення суду першої інстанції залишено без змін. 6 червня 2017 року заявника був поміщено у СІЗО. Під час досудового розслідування термін дії запобіжного заходу було продовжено неодноразово. 13 грудня 2017 року Кагарлицький районний суд Київської області розпочав судовий розгляд справи. Суд першої інстанції неодноразово ухвалював рішення про продовження терміну дії обраного запобіжного заходу. У судових рішеннях від 22 вересня та 13 грудня 2017 року, 28 березня, 13 червня та 11 вересня 2018 року та 7 листопада і 11 лютого 2019 року суди встановили, що заявник був громадянином Російської Федерації, і, таким чином, міг уникнути правосуддя за кордоном, оскільки він не передав паспорт, не мав постійного місця проживання, не мав соціальних зв'язків в Україні і був безробітним. Під час судового розгляду справи заявник інформував суд про незадовільний стан</p>

його здоров'я, відсутність наміру ухилення від правосуддя та факт наявності стабільних сімейних стосунків. У зв'язку із цим заявник неодноразово звертався із клопотаннями про заміну запобіжного заходу на домашній арешт. За інформацією, що надійшла до ЄСПЛ, заявник і нині перебуває у СІЗО до розгляду його справи судом першої інстанції. Під час судового засідання 21 вересня 2017 року заявника було доставлено до лікарні швидкої медичної допомоги, де було проведено обстеження, медичні працівники рекомендували подальші постійні обстеження у невролога; а після цього заявника повернули до СІЗО. Того ж дня районний суд ухвалив рішення про забезпечення адміністрацією СІЗО термінового проведення судово-медичної експертизи. 29 вересня та 10 жовтня 2017 року заявник проконсультувався з неврологом, який призначив йому лікування. 29 грудня 2017 року адміністрація СІЗО поінформувала адвоката заявника про те, що у СІЗО немає у штаті лікаря-кардіолога або реабілітаційного лікаря. Сканер МРТ також не був доступний. Медичне лікування осіб, які страждають серцевими захворюваннями, проводив терапевт. 3 січня 2018 року захисник заявника звернувся до Київського бюро судово-медичних експертиз із заявою про проведення судово-медичної експертизи із метою встановлення, серед іншого, його стану здоров'я та призначення відповідного лікування. За результатами проведеної експертизи було констатовано вкрай незадовільний стан здоров'я заявника та необхідність ретельного медичного обстеження, стаціонарного лікування у медичній установі.

9 лютого та 6 березня 2018 року адміністрацією СІЗО захисника поінформовано щодо можливого обстеження у відповідній установі лише за умови наявності відповідних медичних документів. 8 травня 2018 року адвокат заявника звернувся до суду першої інстанції із клопотанням, яке було задоволено рішенням суду, про невідкладне переведення заявника до медичної установи, що спеціалізується на неврології, з метою подальшого обстеження та стаціонарного лікування. 4 червня 2018 року заявника перевели до Київської міської лікарні № 4 на стаціонарне лікування, де було проведено низку обстежень, призначено медикаментозне лікування. 22 червня 2018 року заявник був доставлений до СІЗО після проведення медичного лікування. 5 липня 2018 року заявникові встановлена друга група інвалідності та рекомендовано постійне реабілітаційне лікування. ЄСПЛ не було повідомлено про подальші заходи медичного характеру, які було надано заявнику після липня 2018 року.

Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) та порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність).
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/06/2019 (Палата)
Назва:	CASE OF BRAYLOVSKA v. UKRAINE (Application no. 14031/09)
Зміст:	<p>11 жовтня 1997 року у результаті укладення договору купівлі-продажу заявниця набула у власність квартиру у м. Ялта. З матеріалів справи убачається, що заявниця фактично не проживала у квартирі, а надавала її в оренду влітку. У 2005 року всі квартири в зазначеному багатоквартирному будинку були придбані приватною будівельною компанією, ЗАТ «Зодіак-центр». Дві квартири, враховуючи і квартиру заявниці, не були предметом купівлі-продажу. 22 вересня 2005 року виконавчий комітет Ялтинської міської ради затвердив звіт про експертизу будинку, виданий міжвідомчою комісією, яку створив виконавчий комітет. У доповіді було висловлено припущення, що будівля була в поганому технічному стані. Керуючись положеннями ухваленого звіту, виконавчим комітетом було констатовано аварійний стан будинку.</p> <p>5 жовтня 2005 року Ялтинська міська рада та виконавчий комітет уклали договір з Компанією, за умовами якої Компанія мала придбати дві квартири для переміщення заявниці та власника іншої квартири з небезпечного приміщення в обмін на надання Компанією права власності на квартири заявника та власника іншої квартири, а потім на будинок у цілому. Міська рада та виконавчий комітет також були зобов'язані вжити заходів для виселення заявниці з будинку та надати дозвіл на знесення будівлі, а у подальшому – на будівництво. Умови договору було обговорено на засіданні міської ради та схвалено на її сесії 19 жовтня 2005 року. З матеріалів справи убачається, що заявницю не було повідомлено про укладення такого договору та про його умови. У невизначену дату 2006 року міська рада ухвалила загальний план розвитку міста, який, на думку заявниці, передбачав реконструкцію будинку, а саме будівництво додаткового поверху. Жодної копії плану не було надано до ЄСПЛ.</p> <p>На виконання умов договору Компанія придбала двокімнатну</p>

квартиру № 1, що розташована далеко від центральної частини м. Ялта. У результаті відмови виконавчим комітетом переведення квартири у комунальну форму власності Компанія звернулася із позовом до господарського суду про неналежне виконання умов договору міською радою та виконавчим комітетом. Рішеннями судів першої та апеляційної інстанцій від 6 червня та 10 жовтня 2006 року відповідно було зобов'язано відповідачів виконати умови договору. 22 березня 2007 року квартира була передана до комунальної власності. 31 травня 2007 року виконавчий комітет прийняв рішення про передачу нової квартири заявниці. 16 червня 2007 року листом виконавчий комітет повідомив заявницю про вручення їй ордеру на квартиру; заявниця не отримала зазначених документів. 17 липня 2007 року виконавчий комітет звернувся до Ялтинського міського суду із позовом про виселення заявниці та припинення її права власності на квартиру; вимогою зобов'язати її переїхати до іншої квартири; встановити їй майнові права на нову квартиру.

4 жовтня 2007 року рішенням Ялтинського міського суду було задоволено позовні вимоги виконавчого комітету; постановою суду апеляційної інстанції зазначене рішення скасовано, а справу направлено на новий судовий розгляд до суду першої інстанції.

9 квітня 2008 року рішенням Ялтинського міського суду було ухвалено рішення про скасування свідоцтва на право власності заявниці на квартиру, санкціоновано виселення та встановлено право власності на нову квартиру. Ураховуючи фактичні обставини справи та наведені докази, суд першої інстанції дійшов обґрунтованого висновку про відсутність істотних порушень майнових інтересів заявниці.

В апеляційній скарзі заявниця вказувала на незаконне позбавлення її майна.

17 червня 2008 року суд апеляційної інстанції під час розгляду апеляційної скарги заявниці із обґрунтуванням незаконності позбавлення її майна ухвалив рішення, яким залишив без змін рішення суду першої інстанції від 9 квітня 2008 року. 8 серпня 2008 року ухвалою Верховного Суду України було відмовлено заявниці у розгляді її скарги.

26 серпня 2008 року заявника та її сина виселили з квартири; їм було вручено свідоцтво про право власності на нову квартиру.

9 липня 2009 року рішенням виконавчого комітету право власності на оспорювану квартиру було передано Компанії.

У 2018 році, у своїх коментарях щодо зауважень Уряду, заявник повідомив Суд, що будинок, де знаходилася оспорювана квартира, зруйновано не було; на сьогодні його було реконструйовано,

	добудовано додатковий поверх і переобладнано у приватний готель.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/06/2019 (Палата)
Назва:	CASE OF BUSHBM-PLYUS, TOV v. UKRAINE (Application no. 20880/07)
Зміст:	<p>7 липня 2000 року заявник (ЗАТ «БУШМБМ») та ДП «Укрвуглегеологія» (ДП), що підвідомче Міністерству палива та енергетики України, за участі структурного підрозділу Севастопольського ДП «Пансіонат Ізумруд» (пансіонат), уклали договір оренди (строк дії – 10 років). За умовами договору заявник орендував спальний корпус № 3 у бази відпочинку від ДП. У подальшому між заявником і пансіонатом було укладено додаткову угоду, згідно з якою заявник зобов'язувався відремонтувати корпус № 3, що було раніше затверджено й узгоджено з ДП. Заявник виконав умови угоди у повному обсязі.</p> <p>У невизначену дату ТОВ «БУШМБМ» звернулося до Регіонального відділення Фонду державного майна України у м. Севастополі (Фонд) із клопотанням про надання дозволу на приватизацію корпусу № 3. Рішенням Фонду від 8 грудня 2003 року включено корпус № 3 до переліку майна, що підлягає приватизації. 26 грудня 2003 року Фонд прийняв рішення про приватизацію корпусу № 3, уклавши із заявником договір купівлі-продажу (на суму 552 756 грн), умовою якого була передача у власність покупця корпусу пансіонату, що знаходився на балансі ДП. До зазначеної суми було враховано суму ринкової вартості корпусу із вирахуванням вартості ремонтних робіт, що здійснив заявник (375 295 грн).</p> <p>30 листопада 2003 року заявникові було видано свідоцтво про право власності на корпус № 3. Ураховуючи умови договору, 12 лютого 2004 року договір про оренду майна від 7 липня 2000 року, укладений між заявником та базою відпочинку, припинив свою дію. Відповідно до тверджень заявника, незважаючи на умови зазначеного договору, фактичне утримання корпусу № 3 здійснювало ДП.</p> <p>У серпні 2005 року заявник звернувся до Господарського суду</p>

Донецької області із позовом до ДП про зобов'язання передати на баланс заявника технічну нерухомість. У свою чергу ДП подало зустрічний позов із вимогою про визнання недійсним договору купівлі-продажу від 26 грудня 2003 року.

Рішенням суду від 1 лютого 2006 року частково задоволено позовні вимоги заявника, зустрічний позов залишено без задоволення. Постановою Вищого господарського суду України від 21 червня 2006 року скасовано постанову суду апеляційної інстанції, залишено у силі рішення суду першої інстанції. 23 серпня 2006 року ухвалою Верховного Суду України було відмовлено у порушенні провадження у справі.

20 грудня 2005 року Міністерство вугільної промисловості (правонаступник Міністерства палива та енергетики) вирішило реорганізувати ДП: було виокремлено її структурний підрозділ і створено на його базі пансіонат.

23 жовтня 2006 року Донецький апеляційний господарський суд задовольнив клопотання заявника та змінив ДП його правонаступником – пансіонатом. 4 червня 2007 року Державна виконавча служба України повідомила заявника про те, що у них є два протилежні за змістом виконавчі листи: один – щодо рішення від 1 лютого 2006 року та інший – щодо рішення від 13 жовтня 2006 року.

24 квітня 2007 року пансіонат подав позовну заяву до суду про перегляд справи за нововиявленими обставинами; рішенням суду від 4 червня 2008 року суд залишив цю заяву без розгляду.

У вересні 2006 року пансіонат звернувся до Господарського суду м. Севастополя із позовом до Фонду та ДП про визнання недійсними договору оренди корпусу та договору купівлі-продажу, повернення пансіонату майна (корпусу № 3). Рішенням Господарського суду міста Севастополя від 13 жовтня 2006 року, залишеним без змін постановою Одеського апеляційного господарського суду від 10 листопада 2006 року, позов задоволено частково. Визнано недійсним із моменту укладення договір купівлі-продажу від 26 грудня 2003 року. Пансіонату було повернено будівлю корпусу, стягнуто з державного бюджету на користь заявника 552 756 грн; у задоволенні інших вимог – відмовлено.

Постановою Вищого господарського суду України від 21 грудня 2006 року рішення судів першої та апеляційної інстанцій змінено: виключено положення про стягнення з державного бюджету на користь заявника 552 756 грн. В іншій частині постанову апеляційного суду та рішення суду першої інстанції залишено без змін.

Постановою Верховного Суду України від 20 лютого 2007 року касаційну скаргу заявника залишено без задоволення, а постанову

	Вищого господарського суду України – без змін.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) та порушення пункту 1 статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).
Дата прийняття:	04/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	04/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF FARRUGIA v. MALTA (Application no. 63041/13)
Зміст:	<p>Законом III від 2002 року парламентом Республіки Мальта було регламентовано надання права особам на правову допомогу на стадії досудового розслідування. Закон набув чинності лише з 2010 року. До запровадження такої норми у законодавстві не було встановлено процедури надання правової допомоги особам під час досудового розслідування, проведеного правоохоронними органами. Однак осіб в обов'язковому порядку потрібно було ознайомити з їхніми правами до проведення слідчих дій, зокрема про права захищати себе особисто або використовувати юридичну допомогу захисника, про зобов'язання правоохоронних органів усі твердження та заяви сформулювати та подати як докази.</p> <p>29 січня 2002 року у приміщенні виставкового залу заявника, де він перебував на той момент, було здійснено пограбування, про вчинення якого були повідомлені правоохоронні органи, на думку яких, пограбування було інсценовано.</p> <p>1 лютого 2002 року представники поліції провели допит заявника без участі захисника. Під час допиту заявник категорично заперечував вчинення будь-яких правопорушень і пояснив, що чотири особи в'їхали в приміщення, зв'язали його та вкрали гроші. 2 лютого 2002 року заявника та його співробітника А. Ф. було доставлено до Суду магістратів (суду кримінальної юрисдикції), відповідно до положень законодавства їм було пред'явлено обвинувачення у вчиненні декількох злочинів, зокрема у наданні неправдивих показань, інсценуванні злочину, шахрайстві.</p> <p>30 червня 2003 року рішенням суду, залишеним без змін постановою суду апеляційної інстанції від 2 квітня 2004 року, А. Ф. було визнано винним в інсценуванні злочину. 19 травня 2006 року співробітник заявника дав свідчення у кримінальному провадженні, порушеному</p>

	<p>проти заявника.</p> <p>23 січня 2007 року Суд магістратів (суд кримінальної юстиції) на підставі доказів у матеріалах справи ухвалив виправдувальний вирок щодо заявника. Рішення суду ґрунтувалося на фактах висунення двох діаметрально протилежних версій подій злочину (заявника та його співробітника), тому існували обґрунтовані сумніви вини заявника.</p> <p>6 лютого 2007 року Генеральний прокурор оскаржив рішення Суду магістратів до суду апеляційної інстанції. Рішенням суду апеляційної інстанції від 21 червня 2007 року частково змінено рішення Суду магістратів і визнано заявника винним в інсценуванні злочину, відповідальність за вчинення якого передбачено частиною 2 статті 110 Кримінального кодексу Республіки Мальта.</p> <p>15 червня 2011 року заявник подав заяву до Цивільного суду (Перша Палата) у межах конституційної юрисдикції, стверджуючи про порушення права, гарантованого статтею 6 Конвенції, оскільки ухвалене рішення суду апеляційної інстанції ґрунтувалося на його твердженнях, сформованих та поданих до суду без участі захисника на стадії досудового розслідування.</p> <p>Рішенням суду від 29 жовтня 2012 року скарги заявника було відхилено. Суд констатував відсутність порушення його права на участь захисника на стадії досудового розслідування. 16 листопада 2012 року заявник подав до Конституційного суду апеляційну скаргу на рішення Цивільного суду (Перша Палата). Рішенням Конституційного Суду від 5 квітня 2013 року відхилено скаргу заявника, оскільки, ураховуючи усталену практику суду конституційної юрисдикції, для встановлення факту порушення права особи на захист має бути доведено рівень небезпеки та заподіяння шкоди особі, зокрема під час проведення слідчих дій. Конституційний Суд констатував факт недоведеності заявником порушення його права.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Судом не встановлено порушення пунктів 1 та 3 (с) статті 6 Конвенції.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>04/06/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>04/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF CONDOMINIO PORTA RUFINA v. ITALY (Application no. 14346/05)</p>

<p>Зміст:</p>	<p>Справу розпочато за заявою компанії, зареєстрованої в Італії. Заявник на праві приватної власності володів земельною ділянкою, зареєстрованою у державному реєстрі земельних ділянок; на ній він збудував будинок. Муніципалітет Беневенто наказом від 7 листопада 1989 року зобов'язав терміново вжити заходи щодо відведення частини земельної ділянки для будівництва автостоянки, яке було розпочато у невизначену дату. У квітні 1994 року заявник подав позовну заяву до районного суду Беневенто про відшкодування збитків, завданих діями державного органу та підприємства А., яке здійснювало безпосереднє будівництво. Пізніше заявник подав заяву про уточнення позовних вимог, а саме щодо уточнення суми відшкодування заподіяних збитків.</p> <p>Суд призначив судову будівельно-технічну експертизу, результати якої було долучено до матеріалів справи. Виходячи зі змісту висновків експерта від 22 вересня 1999 року та 11 лютого 2004 року суд не встановив доведеність та обґрунтованість заявлених вимог, зокрема визначив, що проведення будівельно-ремонтних робіт не спричинило заподіяння збитків заявникові. 23 вересня 2004 року районний суд ухвалив рішення, яким встановив, що право власності на спірне майно загальною площею 758 кв. м було набуто муніципалітетом. Суд дійшов висновку, що перехід права власності відбувся внаслідок дії принципу непрямой експропріації майна. Позовні вимоги щодо відшкодування збитків суд не задовольнив не було.</p> <p>Це рішення набуло статус остаточного 16 грудня 2004 року.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>порушення статті 1 Першого Протоколу до Конвенції (захист прав а власності).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>04/06/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>04/09/2019 Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF ABUBAKAROVA AND OTHERS v. RUSSIA</u> <i>(Applications nos. 867/12 and 9 others – see list appended)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявники, громадяни Росії, на час подій проживали в Республіці Чечня або Республіці Інгушетія. Вони є близькими родичами осіб, які зникли безвісти після стверджуваного незаконного затримання військовими. В кожній із заяв, об'єднаних у цій справі, події мали місце на території, яка перебувала під контролем військових сил Російської Федерації.</p>

	<p>Заявники не отримали жодних відомостей про зниклих родичів.</p> <p>У кожній зі справ заявники скаржилися на дії правоохоронних органів, в результаті чого було відкрито декілька кримінальних проваджень. Розслідування у кожній зі справ декілька разів зупинялося та відновлювалося знову; їх тривалість становила декілька років, проте результативність таких розслідувань не була достатньою. Заявники також зверталися до органів влади з заявами про отримання інформації про родичів та допомоги у їх пошуку, проте у відповідь отримали лише формальні відповіді або ж не отримали відповіді взагалі.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>порушення матеріального аспекту статті 2 Конвенції (право на життя);</p> <p>порушення процесуального аспекту статті 2 Конвенції у зв'язку з неефективним розслідуванням обставин зникнення родичів заявників;</p> <p>порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку із реакцією держави на зникнення родичів заявників та їх страждання у зв'язку з цим;</p> <p>порушення статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість);</p> <p>порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту) у поєднанні зі статтею 2 Конвенції;</p> <p>порушення статті 13 Конвенції у поєднанні зі статтею 3 Конвенції.</p>
Дата прийняття:	04/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	04/06/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF ESAMBAYEVA AND OTHERS v. RUSSIA <i>(Applications nos. 2660/12 and 4 others – see appended list)</i>
Зміст:	Обставини цієї справи є подібними до обставин у справі CASE OF ABUBAKAROVA AND OTHERS v. RUSSIA , описаних вище.
Констатоване порушення (стаття):	<p>порушення матеріального аспекту статті 2 Конвенції (право на життя);</p> <p>порушення процесуального аспекту статті 2 Конвенції у зв'язку з неефективним розслідуванням обставин зникнення родичів заявників;</p> <p>порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку із реакцією держави на зникнення родичів заявників та їх страждання у зв'язку із цим;</p> <p>порушення статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту</p>

	недоторканість); порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту) взятої у поєднанні зі статтею 2 Конвенції.
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF NODET v. FRANCE <i>(Applications no. 47342/14)</i>
Зміст:	<p>Справа стосувалася права особи не бути покараною двічі за одне правопорушення. Так, заявника – фінансового аналітика, оштрафувала уповноважена організація – регулятор фінансових ринків (AMF) за махінації з цінами на ринку акцій. Пізніше він був притягнутий до відповідальності у зв'язку із вчиненням дій, що ускладнили належну роботу фондового ринку, за те саме правопорушення.</p> <p>На початку 2005 року ринкова вартість акцій FPR – дочірньої компанії SAS Bongrain Europe становила 149 євро перед збільшенням вартості до 4 225 євро станом на 30 березня 2006 року.</p> <p>Заявник, працюючи фінансовим аналітиком, здійснював торгівлю акціями FPR, використовуючи чотири банківських рахунки для провадження фінансових операцій з метою забезпечення значного приросту капіталу.</p> <p>21 червня 2006 року Генеральний секретар регулятора фінансового ринку (AMF) ініціював провадження проти діяльності FPR з приводу торгівлі акціями за період з 1 січня 2006 року.</p> <p>26 лютого 2006 року відділ розслідувань і нагляду за ринком AMF надав висновок, у якому дії заявника з продажу акцій FPR мали бути класифіковані як махінації на фондовому ринку.</p> <p>Було також констатовано, що дії заявника призвели до утворення нових цінових обмежень.</p> <p>20 грудня 2007 року виконавчий комітет AMF наклав на заявника штраф у розмірі 250 000 євро із розпорядженням про публікацію цього рішення.</p> <p>Паризький апеляційний суд відхилив скаргу заявника; суд касаційної інстанції відмовив у поданні скарги з питань права.</p> <p>11 вересня 2007 року прокурор, поінформований Головою AMF про такі факти, клопотав перед відділом по боротьбі із шахрайством про проведення додаткового розслідування.</p>

	<p>8 квітня 2009 року, під час провадження в апеляційному суді за скаргою заявника на накладену санкцію, Паризький кримінальний суд притягнув його до відповідальності у зв'язку із вчиненням дій, що ускладнюють належну роботу фондового ринку. В суді заявник стверджував, що за це саме правопорушення регулятор фінансового ринку AMF вже наклав стягнення у вигляді штрафу, а тому дії суду є порушенням статті 4 Протоколу № 7 до Конвенції.</p> <p>Кримінальний суд відхилив твердження заявника, визнав його винним за пред'явленим обвинуваченням і призначив покарання у вигляді восьми місяців позбавлення волі. Апеляційний суд підтримав рішення суду першої інстанції, проте зменшив строк покарання до трьох місяців. Суд касаційної інстанції відхилив скаргу заявника.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 4 Протоколу № 7 до Конвенції (право не бути притягненим до суду або покараним двічі).
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF BOSAK AND OTHERS v. CROATIA <i>(Applications nos. 40429/14 and 3 others – see appended list)</i>
Зміст:	<p>Чотирьох заявників у лютому 2009 року було визнано винними у вчиненні злочинів у сфері обігу наркотичних засобів та призначено їм покарання у вигляді позбавлення волі на строк від шести до 10 років. Суд першої інстанції вирок обґрунтовував, окрім іншого, записами телефонних розмов, зробленими під час негласних слідчих розшукових дій у період досудового розслідування.</p> <p>Заявники оскаржили вирок до Верховного суду, стверджуючи, що заходи спостереження ґрунтувались не на вимогах належного законодавства (мав би бути закон про організовану злочинність, а не вимоги Кримінального процесуального кодексу).</p> <p>Другий і третій заявники також стверджували, що рішення про таємне спостереження не було санкціоноване стосовно них; окрім іншого, заявляли, що таємне спостереження за межами Хорватії відбувалося без запиту про міжнародну правову допомогу в рамках міжнародного співробітництва під час кримінального провадження.</p> <p>Четвертий заявник скаржився на відмову суду першої інстанції допитати свідків захисту. Протягом апеляційного провадження прокурор подав заперечення на апеляційну скаргу заявника,</p>

	<p>клопотавши про відмову в задоволенні скарги. Це заперечення не було доведено до відома захисту.</p> <p>Верховний суд відхилив скарги заявників у березні 2010 року.</p> <p>В січні 2014 року конституційні скарги заявників були відхилені.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя) стосовно чотирьох заявників щодо рішення про таємне спостереження від 4 травня 2007 року, яке було продовжене 2 липня 2007 року на підставі неналежного обґрунтування.</p> <p>Відсутність порушення статті 8 Конвенції щодо скарги на інші аспекти таємного спостереження.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку з ненаданням заперечення прокурора на скаргу сторони захисту.</p> <p>Порушення пункту 1 та підпункту с) пункту 3 статті 6 Конвенції щодо першого заявника з приводу його відсутності на засіданні апеляційного суду.</p> <p>Відсутність порушення пункту 1 та підпункту с) пункту 3 статті 6 Конвенції щодо четвертого заявника.</p>
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF BILESKI v. NORTH MACEDONIA (Application no. 78392/14)
Зміст:	<p>2 лютого 2010 року заявник при прийнятті на державну службу надав письмову заяву, в якій зазначив, що він не співпрацював зі службами безпеки колишнього комуністичного режиму після 1944 року. Люстраційна комісія (комісія з перевірки фактів) прийняла його заяву до уваги й зазначила, що заявник виконав вимогу, передбачену законодавством для осіб, які вступають на державну службу.</p> <p>16 листопада 2012 року за клопотанням голови Комісії було відновлено люстраційне провадження щодо заявника, оскільки з'явилися нові факти і докази, а тому Комісія скасувала своє попереднє рішення. Відновлення провадження щодо заявника ґрунтувалось на свідченнях третьої особи, яка стверджувала, що заявник надавав певні оперативні дані розвідникам у 1970-х роках.</p> <p>Надалі Комісія встановила, що заявник співпрацював із колишніми спецслужбами в обмін на підвищення по службі і що його співпраця була усвідомленою, а надалі вона спричинила шкоду іншим особам.</p>

	<p>30 листопада 2012 року заявник оскаржив до адміністративного суду як висновки Комісії, так і достовірність документів. У свою чергу, заявник аргументував незаконність висновків тим, що Комісія не провадила усних слухань і не надала достатніх аргументів щодо стверджуваної співпраці заявника зі спецслужбами.</p> <p>Під час адміністративного провадження заявник клопотав про усний допит третьої особи та експерта, а саме професора університету та колишнього розвідника, на предмет достовірності поданих документів про співпрацю з спецслужбами, проте його клопотання були відхилені.</p> <p>У 2013 році окружний адміністративний суд відмовив у задоволенні скарги заявника.</p> <p>Заявник оскаржив рішення суду, повторивши аргументи, наведені в попередній скарзі.</p> <p>У 2014 році Вищий адміністративний суд підтримав попереднє рішення суду та відхилив скаргу заявника.</p> <p>15 липня 2014 року Державна судова рада припинила повноваження заявника на посаді судді.</p> <p>13 листопада 2015 року заявник надав аудіозаписи телефонних розмов, у яких брали участь нібито голова Комісії та один із членів парламенту правлячої політичної партії.</p> <p>Матеріали розмови містили інформацію, в якій член парламенту інформував голову Комісії про те, що певні матеріали стосовно заявника були передані до Комісії, і прохав про те, щоб провадження відбулось якомога скоріше. Заявник стверджував, що записи цих телефонних розмов були оприлюднені в мережі «Інтернет» політичною партією від опозиції.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо загальної несправедливості процедури люстрації.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>06/06/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>06/06/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF MANGU AND OTHERS v. ROMANIA <i>(Application nos. 33079/16 and 9 other applications – see appended list)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявники у цій справі скаржилися на неналежні умови перебування під вартою.</p>

Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою.
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/06/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF PĂUN AND OTHERS v. ROMANIA <i>(Application no. 6036/16 and 9 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники у цій справі скаржилися на неналежні умови перебування під вартою.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою.
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/06/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF CORNEL POPA AND OTHERS v. ROMANIA <i>(Application nos. 6920/16 and 9 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники у цій справі скаржилися на неналежні умови перебування під вартою.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою.
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/06/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF ORGHIDAN AND OTHERS v. ROMANIA <i>(Application nos. 62744/15 and 11 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники у цій справі скаржилися на неналежні умови перебування під вартою.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою.

Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/06/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF PISĂU AND OTHERS v. ROMANIA <i>(Application nos. 61145/15 and 13 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники у цій справі скаржилися на неналежні умови перебування під вартою.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою.
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/06/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF FLORIAN PETRICĂ CĂLIN AND OTHERS v. ROMANIA <i>(Application nos. 55593/15 and 8 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники у цій справі скаржилися на неналежні умови перебування під вартою.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою.
Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/06/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF DUMITRESCU AND OTHERS v. ROMANIA <i>(Application nos. 23365/15 and 9 other applications – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники у цій справі скаржилися на неналежні умови перебування під вартою.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою.

Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/06/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF SIMULESCU AND OTHERS v. ROMANIA <i>(Application nos. 17090/15 and 8 other applications – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники у цій справі скаржилися на неналежні умови перебування під вартою. Заявник у справі № 17090/15 також скаржився на надмірну тривалість кримінального провадження щодо нього.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою. Скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) суд визнав неприйнятною.

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 03.06.2019 по 07.06.2019 / Відпов. за вип.: Тарасенко О. Ю., Мордас Д. П., Бабанли Р. Ш. – Київ, 2019. – Вип. 21. – 36 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на веб-сайтах Європейського суду з прав людини:

<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,

<https://hudoc.echr.coe.int>.

2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на веб-ресурсах Європейського суду з прав людини.

3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер і не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua